

ДЪДО ГОСПОДЪ СЕ ГРИЖИ ЗА ВСИЧКИ ХОРА НА ЗЕМЯТА

(Народна приказка)

Единъ день дѣдо Господъ изпратилъ Арахангелъ Гавраилъ да вземе душата на една майка. Литналъ той отъ небето и право въ кѣщата на майката. Влѣзълъ вътре и видѣлъ две малки хубави и мили момченца, да играятъ около майка си, която била болна. Домилѣло му много за тѣхъ и не посмѣлъ да вземе душата ѝ. Върналъ се той замисленъ на небето при дѣдо Господа и не смѣлъ да го погледне.

— Е, какво направи, Арахангелъ Гавраиле, взема ли душата на майката?

— Прости ми, Господи, тоя пѣтъ не можахъ да изпълня заповѣдта ти и не взехъ душата на майката, защото тя имаше две малки, хубави и мили дечица, които тѣкмо сега иматъ нужда отъ нея. Кой ще се грижи за тѣхъ, ако я нѣма майка имъ? Домилѣха ми много и затова я оставихъ да поживѣе още при тѣхъ.

— Но азъ имамъ грижата за всички хора на земята — ще се погрижа и за тѣхъ. Трѣбваше да изпълнишъ заповѣдта ми.

Той изпратилъ другъ ангелъ на земята, който взелъ душата на майката, и децата останали клети сираци...

А Арахангелъ Гавраила, загдето не изпълнилъ заповѣдта му, го наказалъ, като го свалилъ долу на земята. Завелъ го въ града, откъдето била майката съ дветѣ деца, оставилъ го на улицата и му казалъ:

— Ще стоишъ тука като обикновенъ човѣкъ дотогава, докато видишъ съ очитѣ си и се увѣришъ, че азъ предварително съмъ се погрижилъ за тия две деца, макаръ че взехъ душата на майка имъ.

Дълго време Арахангелъ Гавраилъ стоялъ на улицата и трепералъ отъ студъ, докато най-после миналъ единъ беденъ обушаръ, съжалилъ го и го прибралъ у дома си. Тамъ той го стоплилъ и нахранилъ.

— Какъ се казвашъ, — запиталъ го обушарътъ?

— Гавраилъ.

— Сега, Гавраиле, ако си безъ работа, ела съ мене въ моята обушарница, работи, и ще си изкарваме по-лесно хлѣба.

Съгласилъ се Гавраилъ и станалъ чиракъ при обушаря. Работилъ той известно време и се прочулъ изъ цѣлия градъ съ своята хубава работа. Всички тичали при него да си поръчватъ обувки, защото знаели, че той ги работѣлъ много здрави и удобни. А когато билъ свободенъ, отивалъ къмъ кѣщата на дветѣ сирачета и наблюдавалъ, какво става съ тѣхъ.

Видѣлъ той, че, следъ смъртта на майка имъ, тѣ били прибрани отъ добрата имъ баба, която, макаръ и стара вече, можела още да се грижи за отхранването и възпитанието имъ. И колкото